

Hồi Thứ Bốn Mười Chín

GIAN HÙNG LỘ ĐIỆN

Lúc này bên trong đã bị tuyết lấp rất nhiều, nhưng sự sụp lở vẫn mỗi lúc càng thêm dữ dội.

Bỗng, mười mấy người áo đỏ từ trong cốc phóng nhanh ra, thấy đều thân sắc hốt hoảng, bỏ chạy tứ tán, nhưng không thấy Ngũ Nhạc Thần Quân và bọn tăng nhân Tây Tạng.

Lúc này trong cốc đã bị lấp đầy, chỉ còn lại một cốc đạo dài mà thôi.

Đột nhiên, một bóng người lướt qua trên không, đáp xuống trên đỉnh núi cốc đạo, liền sau đó trên đỉnh núi vang lên tiếng rú thảm liên hồi, thì ra trên đó cũng có người của phái Mật Tông mai phục, bóng người vừa rồi đương nhiên chính là Nhạc Nhạn Linh.

Nhạc Nhạn Linh tiêu diệt xong bọn ác đồ trên núi, đưa mắt nhìn xuống, quả thấy Ngũ Nhạc Thần Quân với ba gã Lạt ma đang ẩn nấp trong cốc đạo.

Một Lạt ma trong số cầu nhào:

– Cũng tại tôn giá hành sự thiếu thận trọng, để tiết lộ bí mật, làm hỏng toàn bộ kế hoạch của tông chủ, tội lỗi này kẻ khác không thể nào gánh nổi.

Ngũ Nhạc Thần Quân cũng từng là một nhân vật lãnh đạo, nay nhất thời tính toán sai lầm đầu phục phái Mật Tông, trong lòng đã ấm ức, nghe vậy liền tức giận nói:

– Ai bảo tông chủ không chịu giết Nhạc Nhạn Linh.

Gã Lạt ma ấy quát mắt giận dữ:

– Sao? Tôn giá dám phê bình tông chủ hả?

Ngũ Nhạc Thần Quân hoảng kinh, vội thấp giọng nói:

– Lão phu đâu dám cả gan vậy, phen này kế hoạch thứ nhất của chúng ta tuy thất bại, chỉ cần phòng thủ trong này không ra, chờ khi tông chủ dẹp tan cứ địa Dao Trì, chúng ta cũng lập được đại công vậy.

Nhạc Nhạn Linh kinh hãi thầm nhủ:

“Cũng may là mình chỉ dẫn theo Quỷ Diện Bà Bà, Phương muội, Lan Nhân lão nhân và Giáng Long Tiên, chứ không điều theo các vị trưởng lão Dao Trì Lệnh, không thì lấy ai chống đỡ kẻ địch đây?”

Ngay khi ấy, bên ngoài vang lên mấy tiếng rú thảm, hẳn là bọn người chạy ra đã bị triệt hạ không ít.

Nhạc Nhạn Linh đưa mắt nhìn, thấy nhóm người Hoa Diễm Phương đang phóng đi ra cửa cốc, biết ngay là họ đã tưởng lầm kẻ địch đã ra ngoài hết cả rồi.

Nhạc Nhạn Linh vội quát to:

– Diệp lão tặc, lão hãy xem thiếu gia ở đâu?

Ngũ Nhạc Thần Quân cả kinh, vừa ngược lên, chỉ nghe “âm” một tiếng, một tảng băng tuyết đã bay ập xuống, kinh hãi hét to:

– Chạy mau!

Ba gã Lạt ma vừa thấy Nhạc Nhạn Linh ở ngay trên đầu, biết ngay thuộc hạ mai phục trên núi đã bị chàng hạ sát, liền tức mất hết chủ trương, giờ nghe Ngũ Nhạc Thần Quân hét chạy mau, lập tức phóng nhanh ra cửa cốc.

Ngũ Nhạc Thần Quân quả không hổ một bậc gian hùng, chết đến nơi mà tâm thần vẫn bất loạn, nghĩ nhanh:

“Nếu bốn người chạy cùng một hướng, đường rút lui ắt bị Nhạc Nhạn Linh cắt đứt, chi bằng mình hãy tạm lẩn trốn thừa lúc ba người kia chạy tới, mình đào tẩu về phía sau là hơn.”

Đoạn bèn cũng phóng đi tới trước một đoạn, sau đó nép mình sát vách núi để Nhạc Nhạn Linh không nhìn thấy.

Nhạc Nhạn Linh luôn chú ý đến Ngũ Nhạc Thần Quân, thấy lão bỏ chạy, ngờ là lão định thoát ra phía cửa cốc, liền phi thân đuổi theo, chẳng mấy chốc chàng đã đến đỉnh núi nơi cửa cốc, cúi nhìn xuống, thấy nhóm Dao Trì Long Nữ đang bao vây ba gã Lạt ma chiến đấu ác liệt, nhưng chẳng thấy Ngũ Nhạc Thần Quân đâu cả, hết sức kinh ngạc thầm nhủ:

“Chả lẽ lão tặc ấy không ra hay sao?Ồ, mình đã trúng kế dương đông kích tây của lão ta rồi!”

Càng nghĩ càng thấy đúng, bèn vội truyền âm với Dao Trì Long Nữ nói:

– Bạch tử tử, xong việc tại đây hãy cấp tốc trở về Đào Hoa cốc, tông chủ Mật Tông đã dẫn người đến tấn công rồi. Phương muội sẽ đi với tử tử để phá thuật nhiếp hồn của ả ta, tiểu đệ đuổi theo Diệp lão tặc đây.

Dứt lời liền tức phóng đi trở vào.

Dao Trì Long Nữ nghe vậy cả kinh, ngược lên nhìn chỉ thấy bóng Nhạc Nhạn Linh nhấp nhoáng, đã mất dạng trên đỉnh núi, lòng liền thâm quyết định:

– Phen này trở về Đào Hoa cốc, sau khi đánh lui tông chủ Mật Tông, mình quyết không làm lệnh chủ gì nữa, không thì mình sẽ chẳng bao giờ thường xuyên ở bên chàng được.

Hãy nói về Nhạc Nhạn Linh, chàng vừa vào đến sơn cốc bị lấp bằng, phóng mắt nhìn quanh, chỉ thấy Ngũ Nhạc Thần Quân đang vội vã phóng đi ở ngoài năm mươi trượng.

Chàng buông tiếng cười khẩy, liền giở hết tốc độ khinh công đuổi theo, loáng cái đã vượt qua hơn hai mươi trượng.

Phía trước, Ngũ Nhạc Thần Quân đã lên đến đỉnh núi, chỉ thấy một số thi thể của thuộc hạ Mật Tông ngổn ngang nằm ở chỗ mai phục trước đó. Máu đã trở thành màu tím đen bởi tuyết lạnh, hẳn là đã chết khá lâu.

Ngũ Nhạc Thần Quân thả chậm bước, thâm nhủ:

“Thật không ngờ tên tiểu tử lại cơ trí thế này, cơ hồ phá hỏng toàn bộ kế hoạch và khiến mình táng thân trong Hồ Lô cốc.”

Đoạn lại đắc ý:

“Mặc hẳn cơ trí đến mấy cũng chẳng thể ngờ được là lão phu đã đào thoát trên tuyết địa. Ha ha...”

Ngũ Nhạc Thần Quân đang khi đắc ý, bỗng nghe sau lưng vang lên tiếng quát như sấm rền:

– Diệt lão tặc, hãy nạp mạng đây!

Tiếng quát cách không đây hai mươi trượng.

Ngũ Nhạc Thần Quân giật mình kinh hãi, quay phắt lại nhìn, thấy chỉ có một mình Nhạc Nhạn Linh, liền yên tâm thâm nhủ:

“Thủ hạ bại tướng, hà tất sợ hẳn. Mình hãy dụ hẳn ra xa một chút hãy hạ thủ trừ đi để tuyết hậu hoạn.”

Đoạn bèn buông tiếng cười khẩy, thi triển khinh công phóng đi.

Ngũ Nhạc Thần Quân ngỡ là võ công Nhạc Nhạn Linh hãy còn kém hơn mình một bậc, không dám giở hết tốc độ khinh công, sợ chàng không đuổi theo kịp rồi bỏ cuộc nên chỉ sử dụng có tám thành công lực.

Nào ngờ phóng đi một hồi, bỗng nghe Nhạc Nhạn Linh quát to:

– Người chạy lên trời thiếu gia cũng chẳng buông tha.

Ngũ Nhạc Thần Quân giật nảy mình, cơ hồ buột miệng kêu lên, bởi tiếng quát chỉ còn cách không đầy năm trượng.

Thế là, lão đầu còn dám lên tiếng nữa, vội vận hết toàn lực phóng nhanh đi.

Thời gian một bữa cơm tính ra cũng đã vượt qua trăm dặm đường, lúc này đã ra khỏi vùng đất tuyết, đến một ngọn đồi đầy cỏ non xanh rì.

Thốt nhiên, trên không có tiếng quát to:

– Diệt lão tặc, chạy đâu cho thoát!

Ngũ Nhạc Thần Quân hồn phi phách tán, đầu còn màng đến xấu hổ, lập tức chững bước lộn nhào xuống đất, lăn nhanh ra xa hơn trượng, tung mình đứng lên ngược mắt nhìn, thấy Nhạc Nhạn Linh đang lạnh lùng đứng ngay trước mặt cách chừng hai trượng.

Ngũ Nhạc Thần Quân cơ hồ không tin vào mắt mình, bởi hôm trước một chưởng của lão mà Nhạc Nhạn Linh còn không chịu nổi, vậy mà giờ đây khinh công lại cao hơn lão nhiều thế này, ai mà tin được?

Nhạc Nhạn Linh cười sắc lạnh nói:

– Diệt lão tặc, nơi đây không người, chúng ta thanh toán nợ nần với nhau thật thuận tiện!

Ngũ Nhạc Thần Quân cười gian xảo:

– Khinh công của ngươi cũng chẳng tệ!

Nhạc Nhạn Linh cười khẩy:

– Đó thì can gì đến lão tặc ngươi?

– Có chứ, nếu ngươi đánh không lại lão phu thì có thể bỏ chạy!

– Có lẽ kẻ phải bỏ chạy chính là lão tặc ngươi!

– Một chưởng tại Phi Vân t rại chính là bằng chứng cụ thể!

Nhạc Nhạn Linh tiến tới một bước:

– Khỏi lời thôi, hãy xuất thủ đi!

– Theo lão phu thì ngươi hãy xuất thủ trước là hơn, bằng không, lão phu chẳng rõ ngươi thật ra có thể tiếp được mấy thành công lực. Vạn nhất lão phu lỡ tay thì sẽ mất đi một cái bia sống để cho lão phu phát tiết nổi bực tức khi cần còn gì?

Ngũ Nhạc Thần Quân quả là xảo quyết, lão định buông lời khích nộ Nhạc Nhạn Linh để khiến chàng rối loạn tâm trí.

Nhạc Nhạn Linh đối mặt với kẻ thù giết cha, vốn đã lửa hận phừng phừng, giờ bị Ngũ Nhạc Thần Quân nói khích, quả nhiên nổi cơn thịnh

nộ, gằn giọng quát:

– Lão thất phu hãy tiếp chiêu!

Dứt lời liền thấy huyết ảnh lấp loáng, chàng đã thi triển chiêu Huyết Vũ Tinh Phong.

Ngũ Nhạc Thần Quân thấy vậy mừng rỡ, thâm nhủ:

– Minh hãy tiếp hấn một chưởng trước, sau đó hăng bất thuận xuất thủ hạ sát hấn, kéo dây dưa lại sinh thêm rắc rối!

Đồng thời đã vận hết toàn lực vào song chưởng quát to:

– Tiểu tử muốn chết!

Thi triển chiêu Thôi Sơn Điền Hải thẳng thừng đón tiếp chiêu của Nhạc Nhạn Linh.

Hai người thấy đều vận hết toàn lực, khoảng cách lại gần, chớp mắt chưởng lực đôi bên đã chạm nhau. “Bùng” một tiếng vang rền, cát đá tung bay, cỏ rạp cây gãy, một cơn gió xoáy cuốn tung cát vàng lên cao mười mấy trượng.

Trong cát bụi mịt mù, Ngũ Nhạc Thần Quân bật lui bốn bước dài, nơi ngực huyết khí sôi sục, hai tay ê ẩm bả hoải buông thõng xuống, kinh hoàng thâm nhủ:

“Tiểu tử này hấn đã dùng hết công lực toàn thân. Minh đã lùi sau bốn bước thì chắc chắn hấn đã hồn quy địa phủ rồi!”

Đoạn đưa mắt nhìn, bất giác lạng người, buột miệng nói:

– Không thể vậy được, không thể vậy được!

Thì ra Nhạc Nhạn Linh vẫn đứng yên tại chỗ, không hề thoái lui nửa bước.

Nhạc Nhạn Linh tiến tới một bước, giọng sắc lạnh nói:

– Lão tặc, còn dám tiếp thiếu gia một chưởng nữa không?

Đoạn tiếp tục cất bước tiến tới.

Ngũ Nhạc Thần Quân không tự chủ được, từng bước thoái lui. Thời gian trôi qua trong sự yên lặng, không khí mỗi lúc càng thêm căng thẳng, ngập đầy sát cơ.

Ngũ Nhạc Thần Quân lòng bắt đầu run rẩy, tại chốn hoang sơn này, lão ngoại trừ bằng vào võ công bản thân, không còn niềm hy vọng nào khác. Bởi nếu lão bại, muốn đào tẩu cũng chẳng thể được.

Nhưng luận về võ công, lão lại không phải đối thủ của Nhạc Nhạn Linh.

Theo phản ứng tự nhiên, lão trở tay rút trường kiếm trên lưng

xuống.

Nhạc Nhạn Linh thấy vậy, cũng từ trong lòng rút ra thanh đoản kiếm, mắt ngập đầy sát cơ nhìn chốt vào mặt Ngũ Nhạc Thần Quân nói:

– Lão tặc, hãy động thủ đi! Hôm nay thiếu gia phải khiến cho người từ từ mà chết trong kinh hoàng!

Ngũ Nhạc Thần Quân nắm chặt thanh trường kiếm trong tay, thâm nhủ:

“Hắn có tuyệt học Huyết Chưởng, sử dụng chưởng hẳn nhiên hẳn chiếm ưu thế. Giờ đổi sang sử dụng kiếm, đến lượt mình chiếm ưu thế, bởi kiếm của hắn chỉ ngắn thế kia.”

Đoạn liền lấy lại can đảm, quát to:

– Tiểu tử, tiếp chiêu!

Với chiêu Trường Hồng Quán Nhật đâm thẳng vào ngực Nhạc Nhạn Linh. Chỉ thấy ánh bạc chớp chóa, nhanh như tia chớp, nhạy như linh xà, kiếm pháp quả là phi phàm.

Nhạc Nhạn Linh vung động đoản kiếm, thi triển chiêu Hoạch Địa Vi Cương quét ngang đón đỡ, tay trái chớp nhoáng tung ra chiêu Huyết Lưu Phiêu Cán bổ thẳng vào ngực Ngũ Nhạc Thần Quân.

Chỉ thấy ánh bạc lấp lóa trong huyết ảnh khiến người không thể nào rút kiếm đổi chiêu. Bởi nếu rút kiếm là sẽ bị chưởng phong quét trúng táng mạng ngay.

Ngũ Nhạc Thần Quân nằm mơ cũng chẳng ngờ Nhạc Nhạn Linh lại có thể bấp chấp kiếm quyết, cùng lúc thi triển cả kiếm lẫn chưởng.

Bởi phạm vi chưởng phong quá rộng, Ngũ Nhạc Thần Quân không dám rút kiếm về, đành phải dùng kiếm chọi kiếm, xoay lưỡi phạt vào đoản kiếm của Nhạc Nhạn Linh.

“Keng” một tiếng chát chúa, Ngũ Nhạc Thần Quân liền cảm thấy trong tay nhẹ hẫng, biết ngay không ổn, vội liếc nhìn thật nhanh, thấy thanh trường kiếm trong tay đã bị tiện mất hơn thước, thất kinh thâm nhủ:

“Tru Tiên Kiếm của hắn quả là lợi hại, trường kiếm của mình cũng đâu phải tầm thường, vậy mà chỉ mới va chạm đã gãy rồi.”

Nhạc Nhạn Linh một chiêu đắc thắng, tinh thần liền phấn chấn. Ngay khi Ngũ Nhạc Thần Quân đang sững sờ, bỗng lại quát to:

– Lão tặc, hãy tiếp thiếu gia một chiêu nữa xem!

Dứt lời đoản kiếm trong tay đã vẽ chiêu Thiết Luyện Hoàn Giang nhanh như chớp quét vào cổ tay Ngũ Nhạc Thần Quân, đồng thời tay trái tung chiêu Huyết Hải Thi Sơn.

Ngũ Nhạc Thần Quân một chiêu thất lợi, nhuệ khí liền giảm, nghe tiếng quát hốt hoảng bối rối, theo phản ứng tự nhiên tung mình sang phải hơn hai trượng, đoạn kiếm trong tay cũng thi triển chiêu Cổ Thụ Bàn Căn hầu ngăn cản Nhạc Nhạn Linh đuổi theo.

Ngờ đâu Nhạc Nhạn Linh chẳng buông tha, vẫn giữ nguyên chiêu thức đuổi theo như hình với bóng, tốc độ kinh người.

Ngũ Nhạc Thần Quân hồn phi phách tán. Tuy biết rõ kiếm mình chạm vào kiếm Nhạc Nhạn Linh sẽ bị gãy, song vì bảo vệ tính mạng lại không dám thu chiêu.

Chỉ nghe “keng keng” hai tiếng, thanh kiếm trong tay lại bị gãy mất hai đoạn, chỉ còn lại chuỗi kiếm mà thôi.

Ngũ Nhạc Thần Quân kinh hoàng đến thừ ra tại chỗ.

Nhạc Nhạn Linh cười lạnh lùng nói:

– Lão tặc, ngươi từng nghĩ đến có ngày hôm nay chẳng?

Ngũ Nhạc Thần Quân sắc mặt bắt đầu trở nên tái xanh, có lẽ lão đã cảm thấy sự khủng khiếp của cái chết.

Ngay khi ấy, bên hông hai người ngoài năm mươi trượng bỗng xuất hiện một bà lão tóc bạc phơ, khi nhận ra Ngũ Nhạc Thần Quân, liền mừng rỡ phi thân đến nói:

– Thì ra Thần Quân ở đây, lão thân đã tìm kiếm lâu lắm rồi!

Ngũ Nhạc Thần Quân đang trong lúc sinh tử, nghe vậy liền nhẹ người quay sang nhìn, song lại thất vọng thảm nhủ:

“Ra là Thiết Diện Bà Bà, nay Nhạc Nhạn Linh võ công đã tinh tiến rất nhiều, e hợp sức hai người cũng chẳng phải đối thủ, biết làm sao đây.... À, có rồi...”

Bỗng mắt lão lướt qua một vẻ thâm độc ghê rợn.

Lúc này, Thiết Diện Bà Bà đã đến chỉ còn cách không đầy hai mươi trượng.

Nhạc Nhạn Linh lạnh lùng cười nói:

– Lão tặc, cứu binh của ngươi đến rồi kia!

Ngũ Nhạc Thần Quân cười khẩy:

– Lão phu chưa cần đến bà ta cứu viện, tiếp chiêu!

Vừa dứt lời tay phải đã vung lên, chuỗi kiếm hóa thành một luồng

sáng bạc bay thẳng vào ngực Nhạc Nhạn Linh, đồng thời tung mình lao bổ về phía Thiết Diện Bà Bà.

Nhạc Nhạn Linh không ngờ lão lại dùng chuôi kiếm làm ám khí, thấy không tránh kịp nữa, bèn buông tiếng quát to, với chiêu Huyết Vũ Tinh Phong đánh rơi chuôi kiếm xuống đất.

Ngay khi ấy, ngoài mười trượng bỗng vang lên “bình” một tiếng, tiếp theo là một tiếng hự đau đớn.

Nhạc Nhạn Linh giật mình đưa mắt nhìn, thấy Thiết Diện Bà Bà đã ngã xuống trên đất tuyết, trong khi ấy Ngũ Nhạc Thần Quân đã mất dạng trong khu rừng rậm.

Nhạc Nhạn Linh bất giác thừ ra nhìn Thiết Diện Bà Bà, lòng vô cùng rối rắm.

Thiết Diện Bà Bà gắng sức chửi người ngồi dậy lảm bảm:

– Diệp Thiên Lân, lẽ ra lão thân không nên tin người đến vậy!

Nhạc Nhạn Linh thờ thẫn tiến tới hai bước:

– Tôn giá dường như đã thọ thương chẳng nhẹ phải không?

Thiết Diện Bà Bà điềm nhiên cười khẩy:

– Nội phủ đã nát, tuyệt đối không thể nào sống được nữa.

Nhạc Nhạn Linh lãnh diện nhiệt tâm, nghe vậy bỗng tiến tới hai bước.

Thiết Diện Bà Bà lăm tưởng là chàng thừa cơ hạ độc thủ, liền tức giận quát:

– Nhạc Nhạn Linh, ngươi muốn gì?